Lidt om smedjen i Lourup

Af Inge Knudsen

I december 1949 kom en lille familie til Lourup, for at slå sig ned i en gammel smedje. Måske var smedjen for gammel, den var i hvert fald forfalden, og havde vi set os lidt bedre omkring, var det nok ikke blevet den. Vi var imidlertid unge, 20 og 25 år, og havde mod på livet, så vi tog fat. Mælkekusken kom næsten hver dag for at få skoet sine heste, men ellers var det småt med arbejde på den årstid. Landmændene fik først rigtig brug for smeden, da det blev forår, så vi havde god tid til at indrette os den første vinter. Det var også hårdt trængt. Privatboligen var elendig. Et gammelt centralvarmefyr skulle varme de store, tunge støbejernsradiatorer op, men der var svamp i alle gulve og fugtigt overalt, væggene var malede, og der var løse ledninger med snydepropper til lamperne. Vand havde vi ikke i huset, der stod en pumpe i gården. Kloak fandtes heller ikke, så vandet løb hen over jorden. Det værste var nu næsten, at der løb rotter på det udendørs toilet, det havde jeg svært ved at vænne mig til. Det var heller ikke de bedste forhold for vores 2-årige datter, men vi var trods alt optimister og fortsatte.

Smedjen, som den så ud omkring 1950. (Foto i privateje).

Udstyret i smedjen var beskedent, det bestod i begyndelsen af en ambolt, nogle få tænger og et par hamre. Desuden var der et svejseværk, og det var kun 3 år gammelt, det var vores stolthed.

Vi havde selvfølgelig heller ingen bil. Smeden cyklede rundt i området med værktøjskassen på sin gamle cykel, ofte havde han også tre længder vandrør over skulderen.

Vi var kommet til en egn med en del store gårde. Vi blev da også set godt og grundigt an. En dag stod der en politibetjent i døren og spurgte efter smedemesteren. »Det er mig,« svarede min mand. »Har du et næringsbrev fra Ribe?« spurgte politibetjenten. »Ja, det har jeg da, men hvorfor spørger du ikke i Ribe først?« ville min mand gerne vide. Det kunne betjenten ikke svare på, men han forklarede, at en mand fra egnen havde bedt ham undersøge, om smeden nu også havde lov til at drive virksomhed. Faktisk havde vi lov til at sælge alt, undtagen tobak og spiritus.

Nej, vi følte os ikke ligefrem velkomne i Lourup i begyndelsen. Der gik nogle år, inden vi blev accepteret, men så faldt vi også godt til i det lille samfund.

Forretningen gik lidt op og ned. En tid solgte vi mange cykler. Der var nemlig mange unge mennesker på gårdene, og både karle og piger cyklede, så i den periode gik det strygende. Senere tog vi knallerter ind, men de var jo dyrere og blev ofte købt på afbetaling. Det hændte af og til, at et ungt menneske rejste fra egnen, inden knallerten var betalt, og det kunne vi mærke på økonomien.

Vore børn trivedes fint i Lourup. Skolen havde kun én lærer, som så måtte undervise samtlige børn i at læse, skrive og regne. Det kunne han også, og han lærte dem at elske naturen, og fulgte dem på sportspladsen, som marken jo blev kaldt. – Lourups håndboldpiger oplevede at blive Danmarksmestre, det var en stor ære, og den tilkom absolut også læreren.

Senere kom så skolesammenlægningerne. Lourup gik ikke ram forbi, men det var ikke uden sværdslag, at vore børn blev sendt til Gørding skole. Heldigvis var der i mange år et godt sammenhold mellem vore børn og unge, de spillede dilettant, lavede gymnastik og dansede til baller, og jeg tror, de passede på hinanden, når der var problemer.

I 1964 lukkede vi smedjen. Det er min overbevisning, at Alfred, min mand, gennem årene var blevet en afholdt smed. Det var nok værre med hans kone. Men jeg blev faktisk også meget glad for at bo i Lourup, da jeg først var kommet på talefod med befolkningen.

Som sagt lukkede vi smedjen, alt besværet med regnskaberne, moms m.m. brød min mand sig ikke om. Heste var der heller ikke mange tilbage af, og de nye maskiner krævede en anden slags forretning. Dem var der allerede et par

af i både Gørding og Holsted, så grundlaget for vores smedje var smuldret. Alfred tog derfor til Thule Air Base og arbejdede der i 8 år. Det gav mulighed for at få huset renoveret fra ende til anden, og vi endte med at få et dejligt hus.

I 1992 døde smeden, huset blev solgt, efter at vi havde ejet det i 43 år, men det ligger stadig på den skønne plet i Lourup.

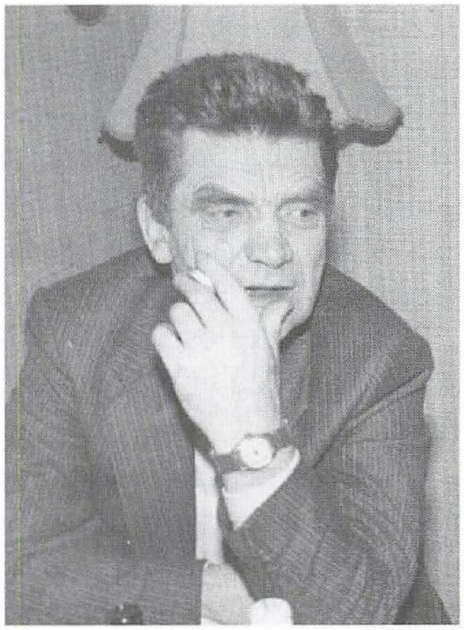

Alfred Knudsen, smeden i Lourup.
(Foto i privateje).

Inge Knudsen, Nørregade, Gørding